

L'esperit olímpic | Ester Busquets i Alibés

Pequin acull aquests dies la celebració dels Jocs Olímpics. Es tracta de l'esdeveniment esportiu amb més repercussió a nivell mundial. Per això els prop de vint-i-dos mil periodistes acreditats es cuiden d'informar puntualment de les noves marques, els podis i les medalles dels esportistes d'elit. Queden en segon terme les noves marques dels qui fa dies que estan sense menjar o sense ajuda sanitària, o dels podis, encara més merescuts, dels herois que lluiten cada dia per sobreviure enmig de la misèria. Els mitjans de comunicació es fixen, sobretot, en els qui busquen l'or i l'èxit, i molt menys en els qui lluiten pel pa i la vida.

Curiosament, i d'això pràcticament ningú no en parla, en els Jocs Olímpics només es valora la força muscular. En la competició no es pot ser dèbil, perquè el feble no aconsegueix ni l'or ni la corona. L'esportista força el cos fins a l'extrem per millorar el seu rendiment, per deixar l'altre enrere i ser el primer, el millor. L'altre esdevé així un rival que cal superar. Es pot pensar que la competició olímpica és tan sols un joc innocent que no té cap correlació amb la vida real dels ciutadans, però dissortadament ens adonem que, fora de l'estadi, fàcilment convertim la nostra vida en una olimpíada. Quan la vida s'omple de rivals a qui guanyar i no pas de germans a qui ajudar, quan es nega l'amor al pròxim, es perd el valor essencial tant de la vida cristiana com de la vida civilitzada. D'aquí que ens hauríem de preguntar si

l'esperit olímpic engendra fraternitat o enemistat. En aquest sentit, el pensador francès V. Jankélévitch ja diu que la competició esportiva, a part de les perversions econòmiques i la instrumentalització política, és un mitjà per a aturar el salvatgisme dels homes, per a evitar que es devorin mútuament. També apunta que la competició desenvolupa el nacionalisme, l'esperit xovinista, i arriba a preguntar-se si no seria millor suprimir els Jocs Olímpics.

Sant Pau, en la primera carta als Corintis, tot parlant dels jocs olímpics, ho emprèn per un altre cantó: no apunta a la victòria efímera sinó eterna. La cursa que proposa als cristians té una finalitat molt diferent: córrer per assolir la vida eterna, i per això sí que val la pena fer el màxim esforç. Ens diu: «L'atleta s'absté de moltes coses, i tot per guanyar-se una corona que es marceix, mentre que nosaltres n'hem de guanyar una que mai no es marcirà. Així, doncs, jo corro, però no sense una meta; combató donant cops de puny, però no pas a l'aire. Tracto amb duresa el meu cos i el tinc dominat, no fos cas que, després de proclamar la victòria dels altres, quedés desqualificat jo mateix.» La cursa cap a Déu, igual com les curses en els Jocs Olímpics, també requereix molt entrenament, voluntat, constància, però hi ha una diferència substancial: no hi ha rivals ni competència. Tothom qui hi participa aconsegueix, amb el propi esforç i l'ajuda de Déu, la corona immarcescible de la glòria.

Mare de Déu de Falgans. Foto: B.R.

full

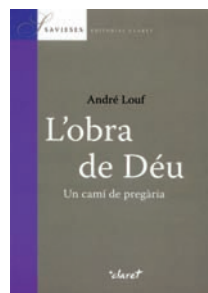
DIOCESÀ

SOLSONA | VIC

4

full

Llibres | L'obra de Déu. Un camí de pregària

Editorial Claret acaba de prestar un bon servei amb la traducció al català del darrer llibre d'André Louf. És un volum breu i espiritualment sòlid. El seu autor va néixer a Lovaina l'any 1929. Actualment viu retirat en un monestir de la Provença, al poble de Simiane-Collongue. A vint anys va ingressar al monestir cistercenc de Mont-des-Cats, als Flandres francesos. Elegit abat en temps del Concili Vaticà II, va ser-ne fins a l'any 1997. La seva reflexió, centrada en la vida monàstica, ens parla de «l'obra de Déu», a la qual el monjo ha de dedicar les seves energies

i que ha d'esdevenir «un camí de pregària». Ho descriu fent un recorregut per algunes de les etapes importants de història del monaquisme: el Llibre dels graus (pre-monàstic), sant Cassià i la tradició del desert; la Regla de sant Benet i els escrits de Jan van Ruusbroec (segle XIV). En llegir-lo t'adones que el seu abast no queda reduït als components de la vida monàstica, ja que les seves orientacions, adaptades a les diferents situacions personals, poden ser vàlides per a un ampli sector de cristians.

full diocesà | Solsona i Vic

DIRECTORS:
VIC: Josep Casals
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09
Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Josep Àngel Colomé
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 649 636 990 i 973 48 01 72
Correu electrònic: jacolomes@hotmail.com

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.
REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC
ADMINISTRACIÓ:
Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 93 889 14 78 / Fax 93 88919 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60

De cim en cim

L'activitat humana alterna els períodes de treball i els de descans. Aquestes setmanes d'estiu són per a molts jornades de repòs. Per a altres, ja sigui per la pobresa i la misèria o bé per les característiques de la seva feina, segueixen sent dies laborables. Una de les maneres més recomanables d'ocupar el temps vacacional és compartir-lo amb la família i les amistats i aprofitar-lo per conèixer paisatges i gent. Per fer-ho, no cal anar necessàriament molt lluny: el nostre país ens n'ofereix una varietat considerable (comarques costaneres, d'interior i de muntanya). Les muntanyes dels Països Catalans estan sembrades d'ermites i santuaris. Hi ha les de

geografia original i coneguda com Montserrat, Núria i Queralt, les d'arquitectura humil que captiva per la seva senzillesa, les solitàries que els nostres avantpassats van bastir en llocs despoblats... La paraula santuari significa, en la seva accepció més comuna, l'església o capella on es venera la imatge, generalment escultòrica, de Maria com a mare de Déu -marededéu-, o d'un sant. Quan en la nostra ruta trobem un d'aquests edificis serà bo que fem una parada en el camí i dediquem un temps al silenci, la meditació i la pregària i com el poeta «pugem de cim en cim / fins a vós, de neu nevada, / la muntanya més sublim» (Climent Forner).

Diumenge XX de durant l'any | Cicle A

Lectura del profeta Isaïes (56,1.6-7)

Diu el Senyor: «Compliu els vostres deures, obreu el bé, que està a punt d'arribar la meua salvació i de revelar-se la meua bondat. Als estrangers que s'han adherit al Senyor, que es posen al seu servei per amor al seu nom i volen ser els seus servidors, si es guarden de violar el repòs del dissabte i es mantenen fidels a la meua aliança, els deixaré entrar a la muntanya sagrada i celebrar les seves festes en la meua casa d'oració; acceptaré en el meu altar els seus holocaustos i les altres víctimes, perquè tots els pobles anomenaran el meu temple casa d'oració.»

Salm responsorial (Salm 66)

Que us lloïn les nacions, Déu nostre, que us lloïn tots els pobles alhora.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (11,13-15.29-32)

Germans, tinc una cosa a dir-vos a vosaltres, els qui no sou jueus: Ja que sóc el vostre apòstol, miro de posar ben alt el meu servei, esperant que els jueus, que són del meu llinatge, n'estaran gelosos i podré salvar-ne alguns. Si del fet d'haver estat ells exclosos n'ha vingut la reconciliació del món, què no vindrà quan ells s'incorporin? No serà un pas de mort a vida? Quan Déu ha concedit a algú els seus favors i l'ha

cradat, no es fa mai enrere. Vosaltres, en altre temps, no éreu obedients a Déu, però ara que ells l'han desobeït, Déu s'ha compadit de vosaltres; igualment Déu es vol compadir d'ells, que ara, mentre es compadia de vosaltres, no li han estat obedients. Déu ha deixat els uns i els altres captius de la desobediència, per compadir-se finalment de tots.

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (15,21-28)

En aquell temps, Jesús es retirà a la regió de Tir i de Sidó, i sortí d'allà una dona cananea cridant: «Senyor, fill de David, compadiu-vos de mi: la meua filla està endimoniada.» Jesús no li contestà ni una paraula, però els deixebles li demanaven: «Despatxeu-la d'una vegada: no fa més que seguir-nos i cridar.» Jesús respongué: «Únicament he estat enviat a les ovelles perdudes del poble d'Israel.» Ella vingué, es prosternà i digué: «Senyor, ajudeu-me.» Jesús li respon: «No està bé de prendre el pa dels fills per tirar-lo als cadells.» Ella li contestà: «És veritat, Senyor, però també els cadells mengen les engrunes que cauen de la taula dels amos.» Llavors Jesús respongué: «Dona, quina fe que tens! Que sigui tal com vols.» I a l'instant es posà bona la seva filla.

Dona, quin fe que tens!

Maria, la victòria de l'amor | Benet XVI

Maria va superar la mort. Ella és vestida de vida, elevada en cos i ànima a la glòria de Déu. Així, a la glòria, havent superat la mort, ens diu: «Tingueu coratge, al final venç l'amor! En la meua vida vaig dir: "Sóc l'esclava del Senyor!" En la meua vida em vaig lliurar a Déu i al proïsme. I aquesta vida de servei arriba ara a la vida eterna.»

La festa de l'Assumpció de Maria és una invitació a tenir confiança en Déu i també una invitació a imitar Maria en allò que ella mateixa va dir: «Sóc l'esclava del Senyor: que es compleixin en mi les teves paraules.» Aquesta és la lliçó: seguir el seu camí. Donar la

nostra vida, i no pas prendre la vida. D'aquesta manera estem en el camí de l'amor, que consisteix a perdre's; però en realitat aquest perdre's és l'únic camí per a trobar-se veritablement, per a trobar la vertadera vida.

Contemplem Maria elevada al cel. Renovem la nostra fe i celebrem la festa de l'alegria: Déu venç. La fe, aparentment dèbil, és la vertadera força del món. L'amor és més fort que l'odi. I diguem amb Elisabet: «Beneïda sou vós entre totes les dones.» Us invoquem amb tota l'Església: Santa Maria, pregueu per nosaltres, pecadors, ara i en l'hora de la nostra mort. Amén.

8 A Sant Martí Sesgueioles, el diumenge dia 20 de juliol a migdia, es reuniren molts familiars i amics de Mons. Valentí Miserachs, director del Pontifici Institut de Música Sacra i mestre de capella de Santa Maria la Major (Roma), per celebrar, en una «festa-sorpresa», la seva arribada a l'edat oficial de la jubilació (65 anys). Hi hagué una missa concelebrada, amb la intervenció de tres grups de cantaires: el Cor Artesenc, la Coral Mare de Déu del Portal (dels Prats de Rei) i la Coral de Sant Martí Sesgueioles. Després de la missa, un breu concert de peces miseraquianes. Acabat, aperitiu i dinar de germanor. Tothom desitjava al mestre Miserachs –el qual, refet de la sorpresa, agrai eloqüentment el gest–

que encara per molts anys pugui servir Déu, l'Església i la societat, especialment amb l'art musical que tant domina.

8 A la basílica de Santa Maria d'Igualada, la capella dedicada al Santíssim i alhora al Sant Crist ha estat oberta novament al culte i a la pregària després de cinc mesos de treballs de neteja i restauració de la pintura de les parets, pilastres, etc. Es traslladà la imatge del Sant Crist al seu lloc habitual i es va celebrar l'eucaristia. La restauració efectuada ha estat un altre pas en el camí de conservació d'aquesta capella, de la qual es commemora el 275è aniversari

Agenda litúrgica de la setmana

17 ■ Diumenge XX de durant

l'any /A. Sant Jacint, prevere (†1257).

Lectures: Isaïes 56,1.6-7 / Salm 66 / Romans 11,13-15.29-32 / Mateu 15,21-28

Litúrgia de les hores: Setmana IV

18 ■ Dilluns. Santa Elena, emperadriu (†329). Santa Laura, verge.

Lectures: Ezequiel 24,15-24 / Salm: Deuteronomi 32,18-21 / Mateu 19,16-22

19 ■ Dimarts. Sant Magí, asceta i màrtir (ss. III-IV). Sant Joan Eudes,

prevere (†1680).

Lectures: Ezequiel 28,1-10 / Salm: Deuteronomi 32,26-36 / Mateu 19,23-30

20 □ Dimecres. Sant Bernat de Claravall, abat i doctor de l'Església (†1153).

Lectures: Ezequiel 34,1-11 / Salm 22 / Mateu 20,1-16a

21 □ Dijous. Sant Pius X, papa (†1914). Sant Gilbert, abat. Sant Privat, màrtir (†407).

Lectures: Ezequiel 36,23-28 / Salm 50 / Mateu 22,1-14

22 □ Divendres. La Mare de Déu, reina.

Lectures: Ezequiel 37,1-14 / Salm 106 / Mateu 22,34-40

23 ■ Dissabte. Mare de Déu del Mar. Santa Rosa de Lima, verge (†1617).

Lectures: Ezequiel 43,1-7a / Salm 84 / Mateu 23,1-12

24 ■ Diumenge XXI de durant l'any /A. Sant Bartomeu, apòstol. Santa Àurea, màrtir (†250).

Lectures: Isaïes 22,19-23 / Salm 137 / Romans 11,33-36 / Mateu 16,13-20

Oberts a tothom | F.G.T.

Tot i el sentiment d'exclusivitat dels israelites, Isaïes ja anuncia una obertura als altres pobles, un anunci de la universalitat de la salvació de Déu. A la inversa, sant Pau, que se sap cradat a evangelitzar el pagans, desitja la incorporació dels jueus, ja que «quan Déu ha concedit a algú els seus favors i l'ha cradat, no es fa mai enrere».

En canvi, sorprèn l'actitud d'entrada de Jesús envers la dona cananea. Se'n desentén amb l'excusa que la seva missió immediata és per a les ovelles d'Israel. Com que ella insisteix, li diu: «No està bé de prendre el pa dels fills per tirar-lo als cadells.» Respongué segons els tòpics

dels jueus en parlar del cananeu. Les paraules són dures, però el to amb què les digué no ho devia ser tant quan la dona, amb humilitat i molta agudesesa, s'atreveix a corregir-lo: «És veritat, Senyor, però també els cadells mengen les engrunes que cauen de la taula dels amos.» Jesús rectifica amb admiració: «Dona, quina fe que tens! Que sigui tal com vols.»

Les migracions d'avui ens donen ocasió de tractar molts forasters. Obrim-nos a tothom, no rebutgem ningú i superem del tot l'antisemitisme. El que compta és la fe, que només Déu coneix. La salvació és per a tothom, ja que Déu té amb tothom misericòrdia.